

บทที่ 5

ข้อสรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติวิชาชีพแพทย์ 3 (เมืองวงใหญ่) และหาคุณภาพของเครื่องมือที่สร้างขึ้นในด้าน ความตรง ความเที่ยง ความยากง่าย และอำนาจจำแนก

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนระดับนาฏศิลป์ชั้นกลางปีที่ 2 และระดับนาฏศิลป์ชั้นกลางปีที่ 3 ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ดและวิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์ ที่เลือกเรียนสาขาวิชาเอกดุริยางค์ไทย (เป๊พาทย์) ตามหลักสูตรนาฏศิลป์ชั้นกลางพุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2534)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้มาจากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง ได้แก่ นักเรียนในระดับนาฏศิลป์ชั้นกลางปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาชีพแพทย์ 3 และนักเรียนระดับนาฏศิลป์ชั้นกลางปีที่ 3 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาชีพแพทย์ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 โดยมีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดสอบแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติเมืองวงใหญ่ 3 ฉบับ ครั้งที่ 1-3 และแบบประเมินผลการปฏิบัติเมืองวงใหญ่ 3 ฉบับครั้งที่ 1-3 จำนวน 22 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติเมืองวงใหญ่ จำนวน 3 ฉบับ ฉบับละ 15 ข้อ ดังนี้

1.1 แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติเมืองวงใหญ่ ประเภทเพลงโหมโรง

1.2 แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติเมืองวงใหญ่ ประเภทเพลงเถา

- 1.3 แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ ประเภทเพลงระบำ
2. แบบประเมินผลการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ จำนวน 3 ฉบับ ดังนี้
 - 2.1 แบบประเมินผลการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ ประเภทเพลงไหมโรง
 - 2.2 แบบประเมินผลการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ ประเภทเพลงเถา
 - 2.3 แบบประเมินผลการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ ประเภทเพลงระบำ

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ทั้ง 3 ฉบับ มีวิธีการดำเนินการสร้าง ดังนี้
 - 1.1 ศึกษาหลักสูตร เอกสารประกอบการสอนวิชาปีพากย์ 3 และวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 1.2 ระบุดูมุ่งหมายในการทดสอบ
 - 1.3 สร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตรเพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและพฤติกรรม
 - 1.4 สร้างข้อสอบฉบับละ 20 ข้อ ตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร
 - 1.5 ทดลองใช้ครั้งที่ 1 หาคคุณภาพของแบบวัดความรู้ แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีคุณภาพและปรับปรุง จำนวน 15 ข้อ
 - 1.6 ทดลองใช้ครั้งที่ 2 หาคคุณภาพและปรับปรุงแบบวัดความรู้
 - 1.7 ทดลองใช้ครั้งที่ 3 และหาคคุณภาพของแบบวัดความรู้
2. แบบประเมินผลการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ทั้ง 3 ฉบับ มีวิธีการดำเนินการสร้างดังนี้
 - 2.1 ผู้วิจัยและครูผู้สอนร่วมกันวิเคราะห์งาน เพื่อกำหนดทักษะที่ต้องการวัด รวมทั้งศึกษาจากเกณฑ์มาตรฐานสาขาวิชาและวิชาชีพดนตรีไทย
 - 2.2 ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงของการวิเคราะห์งาน
 - 2.3 เลือกทักษะที่เป็นตัวแทนของการวิเคราะห์งาน

2.4 เขียนข้อรายการหรือทักษะที่ต้องการวัด

2.5 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนในการตัดสินใจ และแบบแผนในการ
ดำเนินการสอน

2.6 ทดลองใช้แบบประเมินครั้งที่ 1 หาคุณภาพและทำการปรับปรุงด้าน
ความชัดเจนของภาษาและเกณฑ์การให้คะแนน

2.7 ทดลองใช้แบบประเมินครั้งที่ 2 หาคุณภาพและปรับปรุง

2.8 ทดลองใช้แบบประเมินครั้งที่ 3 และหาคุณภาพ

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องว่างใหญ่ทั้ง 3 ฉบับ ประกอบด้วย

1.1 หาค่าความตรงตามเนื้อหา โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความ
สอดคล้องระหว่างข้อสอบกับพฤติกรรม

1.2 ความเที่ยงของแบบวัดความรู้ คำนวนโดยใช้สูตร KR-20

1.3 ความยากง่ายของแบบวัดความรู้เป็นรายข้อ โดยคำนวณหาสัดส่วน
ของผู้ตอบตัวเล็อกข้อนั้นถูกต้อง เทียบกับจำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด

1.4 ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบแต่ละข้อ หาได้จากสัดส่วนระหว่าง
ผลต่างของผู้ที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนสูงและกลุ่มผู้ที่ตอบถูกในกลุ่มคะแนนต่ำ กับผู้ตอบ
ถูกในกลุ่มคะแนนสูงหรือกลุ่มคะแนนต่ำ

2. แบบประเมินผลการปฏิบัติห้องว่างใหญ่ทั้ง 3 ฉบับ ประกอบด้วย

2.1 การหาความตรงของการวิเคราะห์งานโดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา
แล้วนำมาหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.2 ความตรงเชิงจำแนกโดยวิธีกลุ่มตัวอย่างที่รู้แล้ว และทดสอบค่าที

2.3 ความเที่ยงของแบบประเมินผลการปฏิบัติห้องว่างใหญ่

2.4 ความเที่ยงของผู้ประเมินผลการปฏิบัติห้องว่างใหญ่จากการให้

คะแนนเฉลี่ยจากผู้ประเมิน 2 คน

ผลการวิจัย พบว่า

1. แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ ประเภทเพลงโหมโรง เพลงเถา และเพลงประกอบระบำ ได้ผลการวิจัยดังนี้

1.1 แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ทั้ง 3 ฉบับ มีความตรงตามเนื้อหา ซึ่งพิจารณาจากความสอดคล้องของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ แต่ละท่านว่าข้อสอบมีความสอดคล้องกับพฤติกรรม เก้ากับ 100% ทุกข้อในทุกฉบับ

1.2 ค่าความเที่ยงของแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ ประเภทเพลงโหมโรง เพลงเถา และเพลงระบำ มีค่าเท่ากับ 0.74, 0.77 และ 0.72 ตามลำดับ

1.3 ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ ประเภทเพลงโหมโรง เพลงเถา และเพลงระบำ ซึ่งพิจารณาในภาพรวมของการทดสอบทั้ง 3 ครั้ง พบว่าค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. แบบประเมินผลการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ ประเภทเพลงโหมโรง เพลงเถา และเพลงระบำ มีค่าความตรงของการวิเคราะห์งานเฉลี่ย ระหว่าง 3.56-4.00 ทั้ง 3 ฉบับ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าระหว่าง 0.00-0.25, 0.00-0.077 และ 0.00-0.077 ตามลำดับ ความตรงเชิงจำแนกโดยการทดสอบค่าที มีค่าระหว่าง 6.326-8.527 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกฉบับ ค่าความเที่ยงของแบบประเมินผลการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ มีค่าเท่ากับ 0.75, 0.70 และ 0.84 ตามลำดับ สำหรับค่าความเที่ยงของผู้ประเมินผลการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่จากการให้คะแนนเฉลี่ยจากผู้ประเมิน 2 คน มีค่าเท่ากับ 0.93, 0.87 และ 0.99 ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะ

1. การสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติ ผู้ที่สนใจสร้างควรมีความรู้และหรือมีความสนใจในเรื่องที่จะสร้างเป็นอย่างดี การวิเคราะห์งานและการคัดเลือกผู้เกี่ยวข้องควรได้รับความเห็นชอบจากกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และควรเลือกผู้ที่มีความเต็มใจ และมีเวลาให้กับงานวิจัย และหากเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับในสาขาวิชานั้น ๆ ยิ่งเป็นการดีมาก

2. ควรมีการสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติในสาขาวิชาดนตรีไทยในระดับชั้นต่าง ๆ ให้มากขึ้นทั้งในระดับปฐมวัย จนถึงระดับอุดมศึกษา

3. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดสอบแบบวัดภาคปฏิบัติ โดยเฉพาะทางด้านดนตรีไทย มีปริมาณน้อย และหากว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีจำนวนน้อย ดังนั้นหากมีผู้ทำการศึกษาต่อไป ควรสร้างข้อสอบเป็นแบบสิ่งแทนเพื่อให้เหมาะกับธรรมชาติของวิชาและจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

4. การนำแบบวัดภาคปฏิบัติไปใช้ ควรศึกษาถึงข้อรายการที่ใช้ประเมินและเกณฑ์ในการให้คะแนนการตัดสินใจ การเตรียมเครื่องมือในการปฏิบัติ การตีความหมายของคะแนน การแปลผลเพื่อให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน และในกรณีเพลงที่ใช้ในการประเมินเป็นเพลงที่มีความยาวมาก ระยะเวลาที่ใช้ในการทดสอบก็สามารถยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมของเพลงนั้น ๆ

5. เครื่องดนตรีที่จะนำมาใช้ในการวัดภาคปฏิบัตินั้น ควรอยู่ในสภาพดีพร้อมที่จะบรรเลง

6. หากครูผู้สอนจะนำแบบประเมินผลการปฏิบัติห้องวงใหญ่ไปใช้ สามารถใช้ประเมินได้ทั้งในห้องเรียน หรือขณะที่ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงในงานต่าง ๆ เพื่อที่จะได้สังเกตการปฏิบัติห้องวงใหญ่ตลอดเวลาเพื่อให้สอดคล้องกับธรรมชาติของผู้เรียนทางสาขาวิชาดนตรีที่มีการฝึกฝนทั้งในและนอกห้องเรียน

7. การวัดภาคปฏิบัติดนตรีไทยจะวัด 2 ด้านคือ จำนวนเพลงและคุณภาพของเพลง ซึ่งในสภาพความเป็นจริงผู้เรียนไม่มีเวลาในการต่อเพลงใหม่ ๆ ดังนั้นจำนวนเพลงที่ต่อได้จึงมีจำนวนน้อย แต่ได้มีโอกาสร่วมการแสดงต่าง ๆ ผู้เรียนน่าจะได้ในด้านคุณภาพเสียง ดังนั้นหากจะมีการสร้างเครื่องมือนัดประเภทนี้ต่อไปอาจจะมีการเพิ่มน้ำหนักในส่วนที่เป็นคุณภาพด้วย